

KÄRRTORP HAR TISDAGSKLUBB FÖR FRUAR TILL ALKOHOLISTER I SKARPNÄCKSOMRÅDET

Alkoholskadorna är ett av våra allvarligaste samhällsproblem. År 1913 fick vi en lag som gav samhället möjlighet att inskrida i individuella fall av alkoholmissbruk. Den 30 juni 1916 höll nykterhetsnämnden sitt första sammanträde.

Ordet nykterhetsnämnd har väl ofta en mindre angenäm klang i våra öron. Spritmissbrukarna själva har väl ofta den inställningen, att nykterhetsnämnden är till för att "sätta fast oss" eller "att bura in oss". Säkert har också många hustrur, släktingar och vänner till spritmissbrukare dragit sig för att vända sig till nykterhetsnämnden av samma orsak. De har inte velat

Många vill att sätta fast eller bura

tet omfattar Skarpnäcks församling och är ett s. k. familjedistrikt, vilket betyder att de flesta klienterna har fast bostad i området och lever i sina hem. På distriktsbyråerna i förorterna får endast män söka hjälp. De kvinnor som ev. har alkoholproblem får vända sig till innerstaden där det finns två distrikt som tillgodoser hjälpbehovet.

Det kvinnliga spritmissbruket ökade omkring år 1955 i samband med motbokens avskaffande. Skadeverkningarna visar sig ju inte förrän senare.

Alkoholhaltiga drycker har ju tidigare ansetts som ett manligt attribut. Det har ansetts mera acceptabelt att män dricker. Men det börjar alltså att ändra sig på området. Alkoholmissbruket sprider sig mer och mer bland kvinnorna.

— Är det ett resultat av kvinnans s. k. frigörelse?

Vi ställer frågan till inspektör

Eva Aspvik som förestår distriktsbyrån i Kärrtorp.

— Nackdelar likaväl som fördelar följer väl alltid med en frigörelse.

— Hur uppfattar männen kvinnornas alkoholvänor? Har de lika stor förståelse för dem som för sig själva?

— Männen uppfattar på samma sätt. De reagera lika. En man med en drickande hustru reagerar på samma sätt som en hustru med en drickande man. Reaktionen är helt individuell. Men att kvinnorna har svårare att erkänna sig i behov av hjälp märks på att de i allmänhet söker hjälp mycket senare än männen gör.

— Hur försöker Ni då hjälpa dem som vänder sig till Er?

— Den hjälpsökande måste göras intresserad och behövet att vilja få hjälp måste väckas. Vår målsättning är att genom samtalskontakt få vederbörande med på de

hjälpåtgärder som finns. Ibland lyckas det, ibland inte. Ibland kan det lyckas periodiskt i längre eller kortare perioder med återfall.

Vi vänder oss till assistent Arne Gustafsson med frågan.

— Finner Ni uppriktighet hos de hjälpsökande?

— Vi finner förvånansvärt stor uppriktighet hos våra klienter och att vi finner önskan till uppriktighet hos dem är självklart, även om de inte alla gånger kan vara så uppriktiga som de önskar.

— Tappar man inte lusten i ett sådant jobb?

— Om man inte tappade lusten ibland skulle man väl vara omänsklig. Men det finns å andra sidan så många ljusglimtar som gör att man lätt repar mod igen. Det ligger så mycket positivt i tiden. Förhållningarna kommer slag i slag.

Inspektör Aspvik vill göra PR för nykterhetsnämnden.

— Det finns allt för mycket av den gamla inställningen till nykterhetsnämnden kvar. Allt för många tror fortfarande att den är en inrättning som är till för att bura in folk. Vår önskan är att hjälpa och åter hjälpa. Vi försöker med hjälp i alla upptänkliga former, läkarbesök, sjukhusvård, hjälp

i ekonomiska frågor. Vi försöker också hjälpa alkoholmissbrukarnas familjer, vi har husmorssemester och den s. k. tisdagsklubben för fruarna. Ett affärsbiträde lär sig att sälja. Vi lär oss också att sälja. Det gäller inte bara att prata vi måste göra mera. Vi har starka kontakter med arbetsvårdande organ. Det vi påbörjar här flyter vidare i massor av grenar, men samliga är till för att hjälpa. Arbetet inom nykterhetsvården är stimulerande och intressant, det ger en positiv medkänsla till medmänniskorna, som gör att man vill engagera sig.